

Дабіжа Віра Василівна

*кандидат наук з державного управління, доцент,
доцент кафедри міжнародних відносин та політичного консалтингу
Інститут права та суспільних відносин
ЗВО «Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна»*

Dabizha Vira

*PhD in Public administration, Associate Professor,
Associate Professor of the Department of International Relations and Political Consulting
Institute of Law and Public Relations
Open International University of Human Development “Ukraine”
ORCID: 0000-0002-7000-4635*

Пендальчук Євгеній Володимирович

*аспірант кафедри міжнародних відносин та політичного консалтингу
Інститут права та суспільних відносин
ЗВО «Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна»*

Pendalchuk Yevhenii

*Postgraduate Student of the Department of International Relations, and Political Consulting
Institute of Law and Public Relations
Open International University of Human Development “Ukraine”
ORCID: 0009-0007-0981-3699*

DOI: 10.25313/2617-572X-2025-12-11691

ЦИФРОВІ ПЛАТФОРМИ ЯК ІНСТРУМЕНТ ТРАНСФОРМАЦІЇ ПОЛІТИЧНОЇ КОМУНІКАЦІЇ У СФЕРІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

THE DIGITAL PLATFORMS AS A TOOL FOR TRANSFORMING POLITICAL COMMUNICATION IN PUBLIC ADMINISTRATION

Анотація. Вступ. Сучасні процеси цифровізації кардинально змінюють логіку політичної комунікації, зумовлюючи потребу адаптації публічного управління до нових форм взаємодії з громадянами. Традиційні інструменти комунікації дедалі частіше виявляються недостатніми для оперативного реагування, забезпечення прозорості та підтримання довіри до влади. У цьому контексті цифрові платформи – від соціальних мереж до спеціалізованих урядових сервісів – стають ключовим ресурсом трансформації комунікативних практик державного сектору.

Мета. Метою статті є з'ясування сутності та механізмів використання цифрових платформ у трансформації політичної комунікації в системі публічного управління, а також визначення їхнього впливу на ефективність взаємодії між органами влади та громадянами.

Матеріали і методи. Матеріалами дослідження є: нормативно-правові акти та стратегічні документи щодо цифровізації публічного управління, регулювання електронної взаємодії з громадянами та використання цифрових платформ у політичній комунікації; праці вітчизняних та зарубіжних авторів, що досліджують проблеми цифрової трансформації, електронної демократії, ефективності комунікацій у публічному секторі, а також вплив цифрових технологій на участь громадян у прийнятті рішень; аналітичні матеріали, статистичні дані та кейси використання соціальних мереж, державних веб-порталів, платформ електронної демократії та алгоритмічних систем у публічному управлінні.

У процесі дослідження використано такі наукові методи: теоретичного узагальнення та систематизації – для аналізу типів цифрових платформ, їхніх функцій у політичній комунікації та впливу на ефективність взаємодії між владою і громадськістю; порівняльного аналізу – для оцінки переваг і недоліків різних цифрових інструментів, визначення рівня участі громадян у процесах прийняття рішень та підзвітності органів влади; аналізу і синтезу – для побудови структур-

ної схеми взаємодії органів влади, політичних акторів і громадян через цифрові платформи; логічного узагальнення результатів – для формулювання висновків щодо ролі цифрових платформ у трансформації політичної комунікації та оптимізації процесів публічного управління.

Результати. У статті досліджено роль цифрових платформ як інструменту трансформації політичної комунікації в системі публічного управління. Проаналізовано особливості функціонування різних типів цифрових платформ, їхній вплив на ефективність комунікації, участь громадян у прийнятті рішень та зміцнення підзвітності влади. Розглянуто, як цифрові канали комунікації змінюють моделі взаємодії між органами державної влади, політичними акторами та суспільством, створюючи умови для більш відкритого діалогу та активізації громадянської участі. У межах дослідження представлено узагальнені підходи до оцінки ефективності цифрової комунікації та визначено ключові чинники, що впливають на успішність трансформаційних процесів у публічному управлінні. За результатами аналізу сформульовано висновки щодо перспектив подальшого розвитку цифрових платформ у політичній комунікації, а також наведено рекомендації для органів державної влади щодо оптимізації комунікативних стратегій, підвищення довіри до влади та посилення участі громадян у процесах врядування.

Перспективи. У подальших наукових дослідженнях пропонується зосередити увагу на удосконаленні механізмів використання цифрових платформ у публічному управлінні, зокрема на розробці ефективних моделей інтеграції соціальних мереж, платформ електронної демократії та алгоритмічних систем у процеси політичної комунікації. Це включає оцінку впливу різних типів платформ на активізацію громадянської участі, підвищення прозорості та підзвітності органів влади, а також розробку методик оцінки ефективності цифрових комунікацій. Реалізація цих напрямів сприятиме покращенню стратегій цифрової взаємодії між владою і суспільством, підвищенню якості прийняття управлінських рішень і формуванню більш відкритого та демократичного публічного управління.

Ключові слова: цифрові платформи, інструменти, трансформація, політична комунікація, публічне управління, соціальні мережі, електронна демократія, прозорість.

Summary. Introduction. Modern digitalization processes are radically changing the logic of political communication, necessitating the adaptation of public administration to new forms of interaction with citizens. Traditional communication tools are increasingly proving insufficient for rapid response, ensuring transparency, and maintaining trust in the government. In this context, digital platforms – from social networks to specialized government services – are becoming a key resource for transforming communication practices in the public sector.

Purpose. The purpose of this article is to clarify the essence and mechanisms of using digital platforms in the transformation of political communication in the public administration system, as well as to determine their impact on the effectiveness of interaction between government bodies and citizens.

Materials and methods. The research materials include: regulatory acts and strategic documents on the digitization of public administration, regulation of electronic interaction with citizens, and the use of digital platforms in political communication; works by domestic and foreign authors researching issues of digital transformation, e-democracy, the effectiveness of communications in the public sector, and the impact of digital technologies on citizen participation in decision-making; analytical materials, statistical data, and case studies on the use of social networks, government web portals, e-democracy platforms, and algorithmic systems in public administration.

The following scientific methods were used in the research: theoretical generalization and systematization – to analyze the types of digital platforms, their functions in political communication, and their impact on the effectiveness of interaction between the government and the public; comparative analysis – to assess the advantages and disadvantages of various digital tools, determine the level of citizen participation in decision-making processes and the accountability of public authorities; analysis and synthesis – to construct a structural diagram of the interaction between public authorities, political actors, and citizens through digital platforms; logical generalization of results – to formulate conclusions about the role of digital platforms in the transformation of political communication and the optimization of public administration processes.

Results. The article examines the role of digital platforms as a tool for transforming political communication in public administration. It analyzes the characteristics of different types of digital platforms, their impact on communication effectiveness, citizen participation in decision-making, and strengthening government accountability. It considers how digital communication channels are changing the models of interaction between government bodies, political actors, and society, creating conditions for more open dialogue and increased civic participation. Based on the results of the analysis, conclusions are formulated regarding the prospects for the further development of digital platforms in political communication, and recommendations are provided for government authorities on optimizing communication strategies, increasing trust in the government, and strengthening citizen participation in governance processes.

Discussion. Further research should focus on improving the mechanisms for using digital platforms in public administration, in particular on developing effective models for integrating social networks, e-democracy platforms, and algorithmic systems into political communication processes. This includes assessing the impact of different types of platforms on increasing civic participation, improving the transparency and accountability of public authorities, and developing methods for evaluating the effectiveness of digital communications. The implementation of these areas will contribute to improving strategies for digital interaction between the government and society, improving the quality of management decisions, and forming a more open and democratic public administration.

Key words: digital platforms, tools, transformation, political communication, public administration, social networks, e-democracy, transparency.

Постановка проблеми. Стрімка цифровізація суспільства докорінно змінює механізми політичної комунікації та взаємодії між владою і громадянами. У сфері публічного управління традиційні канали комунікації все частіше виявляються недостатньо ефективними для забезпечення відкритості, оперативності та зворотного зв'язку, що зумовлює потребу у використанні нових цифрових інструментів. Проте потенціал цифрових платформ реалізується нерівномірно: зберігаються проблеми цифрової нерівності, інформаційних маніпуляцій, низької цифрової грамотності, а також обмеженості нормативного регулювання. Окрім того, в органів публічної влади часто відсутні ефективні моделі інтеграції цифрових платформ у комунікативні стратегії, що негативно позначається на якості політичної комунікації та рівні довіри громадян.

Таким чином, виникає наукова проблема: яким чином цифрові платформи трансформують політичну комунікацію у сфері публічного управління, які фактори визначають ефективність цієї трансформації та які ризики й обмеження супроводжують їх застосування? Дослідження цієї проблеми є актуальним для визначення оптимальних підходів до розвитку сучасних комунікаційних практик державного сектору та посилення демократичної взаємодії між владою і суспільством.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Значний внесок у формування базових положень та концепцій використання цифрових платформ у трансформації політичної комунікації та публічного управління зроблено як вітчизняними, так і зарубіжними дослідниками. Особлива увага вчених приділяється дослідженню ефективності комунікацій через соціальні мережі, розвитку інструментів електронної демократії, алгоритмічних систем та цифрових сервісів, а також аналізу впливу цих платформ на участь громадян у прийнятті рішень і підвищенні прозорості та підзвітності органів влади.

Зокрема, питання сутності цифровізації та цифрової трансформації у сфері публічного управління розкриті у працях Агапової О., Берназюка О., Бондарчук Н. і Дуброви Н., Саприкіна В., Сиротіна В., Сурай І., Мужайло В., Трещова М., та ін. Квітка С. [1] у своїх дослідженнях розглядає різні аспекти розвитку публічного управління з урахуванням особливостей впровадження цифрових технологій у світі та в Україні. Ніколіна І. [2] досліджує тренд цифрової трансформації публічного управління й адміністрування в Україні на основі міжнародних досліджень. У статті Атаманової Н. та Луначенко І. [3] розкриваються основні засади реалізації цифровізації публічного управління в Україні. Сидоренко Н. [4] досліджує процеси впровадження інформаційних технологічних рішень у сфері надання адміністративних послуг. Разом з тим, питання цифровізації та цифрової трансформації в публічному управлінні залишаються актуальними та потребують подальшого вивчення. Оскільки технології постійно розвива-

ються і глибоке розуміння цифрової трансформації та її наслідків для публічного управління вимагає постійних та всебічних досліджень.

Метою статті є з'ясування сутності та механізмів використання цифрових платформ у трансформації політичної комунікації в системі публічного управління, а також визначення їхнього впливу на ефективність взаємодії між органами влади та громадянами.

Матеріали і методи. Матеріалами дослідження є: нормативно-правові акти та стратегічні документи щодо цифровізації публічного управління, регулювання електронної взаємодії з громадянами та використання цифрових платформ у політичній комунікації; праці вітчизняних та зарубіжних авторів, що досліджують проблеми цифрової трансформації, електронної демократії, ефективності комунікацій у публічному секторі, а також вплив цифрових технологій на участь громадян у прийнятті рішень; аналітичні матеріали, статистичні дані та кейси використання соціальних мереж, державних веб-порталів, платформ електронної демократії та алгоритмічних систем у публічному управлінні.

У процесі дослідження використано такі наукові методи: теоретичного узагальнення та систематизації — для аналізу типів цифрових платформ, їхніх функцій у політичній комунікації та впливу на ефективність взаємодії між владою і громадськістю; порівняльного аналізу — для оцінки переваг і недоліків різних цифрових інструментів, визначення рівня участі громадян у процесах прийняття рішень та підзвітності органів влади; аналізу і синтезу — для побудови структурної схеми взаємодії органів влади, політичних акторів і громадян через цифрові платформи; логічного узагальнення результатів — для формулювання висновків щодо ролі цифрових платформ у трансформації політичної комунікації та оптимізації процесів публічного управління.

Виклад основного матеріалу. Сучасне суспільство очікує від влади відкритості, швидкої реакції та доступності, що робить цифрові платформи невід'ємним інструментом політичної комунікації. Проте поряд із новими можливостями виникають і нові ризики, які потребують ґрунтовного дослідження для забезпечення ефективного та відповідального публічного управління. Сучасний етап розвитку суспільства характеризується стрімкою цифровізацією, що зумовлює суттєві зміни у механізмах взаємодії між владою та громадянами. Цифрові платформи посідають центральне місце у цих трансформаційних процесах, формуючи нові канали політичної комунікації та модернізуючи управлінські практики. Їх використання сприяє зростанню відкритості, оперативності та підзвітності публічної влади, що актуалізує дослідження їхнього потенціалу та впливу на систему публічного управління [5].

У межах публічного управління цифрові платформи виступають важливим механізмом

комунікації, що дає можливість органам влади підвищувати прозорість діяльності, ефективно комунікувати реформи, проводити консультації з громадськістю та залучати громадян до процесів прийняття рішень. Така взаємодія сприяє зміцненню довіри до державних інституцій і підвищенню їхньої легітимності.

До ключових інструментів цифрової комунікації, що активно використовуються державними інституціями, належать:

- соціальні мережі — універсальний засіб для оперативного інформування, кризових комунікацій та формування іміджу органів влади.
- електронні державні сервіси — платформи, що забезпечують доступ до публічних послуг, дозволяють подавати звернення, отримувати консультації та взаємодіяти з державними структурами в онлайн-режимі.
- платформи електронної демократії — е-петиції, електронні консультації, онлайн-голосування та інші інструменти, що розширюють можливості громадянської участі.
- інтелектуальні та алгоритмічні системи — чат-боти, системи автоматичного аналізу звернень, персоналізовані комунікаційні рішення [6].

Застосування цього інструментарію забезпечує модернізацію комунікативних процесів, оптимізує взаємодію між владою та громадськістю і створює умови для ефективного цифрового врядування.

Запровадження цифрових платформ суттєво змінює структуру політичної комунікації. Основні аспекти цього впливу полягають у: підвищенні прозорості діяльності органів влади, зокрема через відкриті дані та онлайн-звітування; оперативності поширення інформації, що сприяє ефективному реагуванню на суспільні запити та кризові ситуації; забезпеченні зворотного зв'язку, завдяки можливості громадян коментувати, оцінювати, пропонувати та брати участь у консультаційних процесах; персоналізації комунікації, що досягається через застосування алгоритмів та інструментів аналізу даних; зростанні громадянської активності, що проявляється у використанні інструментів електронної демократії.

Такі зміни сприяють переходу від ієрархічних моделей комунікації до більш горизонтальних та інклюзивних форматів взаємодії. Це означає, що традиційна комунікативна схема, у якій влада виступає єдиним джерелом інформації, а громадяни — пасивними її отримувачами, поступово втрачає актуальність. Натомість цифрові платформи створюють умови для рівноправного діалогу, у якому кожен учасник комунікаційного процесу може не лише реагувати на повідомлення влади, але й ініціювати власні інформаційні потоки, формувати суспільні дискурси та впливати на зміст політичного порядку денного [7].

Таким чином, цифрові платформи трансформують політичну комунікацію, розмиваючи жорсткі

вертикальні межі між владою та суспільством і забезпечуючи формування інтерактивного, децентралізованого комунікаційного простору, який є характерним для демократичних систем врядування.

Разом із перевагами цифрові платформи генерують низку викликів, що потребують належної уваги. Серед них:

- цифрова нерівність, що обмежує участь окремих груп населення;
- інформаційні загрози, пов'язані з дезінформацією, маніпуляціями та кібератаками;
- недостатній рівень цифрової грамотності, який ускладнює ефективну взаємодію з цифровими сервісами;
- нормативно-правові обмеження, що стосуються захисту персональних даних, управління контентом та етичного застосування алгоритмів [8].

Подолання цих викликів є необхідною умовою розвитку безпечного, інклюзивного та ефективного цифрового врядування, адже цифрові платформи є ключовим чинником трансформації сучасної системи публічного управління, сприяючи її демократизації, адаптивності та орієнтації на потреби громадян.

Крім того, розвиток цифрових платформ у сучасному публічному управлінні створює нові можливості для модернізації комунікативних процесів та формування більш відкритого державного середовища. У цьому контексті важливим є аналіз різних типів цифрових платформ, їх функціональних характеристик, а також впливу на ефективність комунікації, залучення громадян до ухвалення рішень і посилення підзвітності влади. Розвиток цифрових платформ у сучасному публічному управлінні створює нові можливості для модернізації комунікативних процесів та формування більш відкритого державного середовища. У цьому контексті важливим є аналіз різних типів цифрових платформ, їх функціональних характеристик, а також впливу на ефективність комунікації, залучення громадян до ухвалення рішень і посилення підзвітності влади [9].

Цифрові платформи, що використовуються в публічному управлінні, можна умовно поділити на кілька ключових груп:

1. Платформи соціальних медіа — соціальні мережі (Facebook, Instagram, Twitter, YouTube) забезпечують швидке поширення інформації, можливість безпосереднього діалогу та участь широких аудиторій у формуванні суспільного дискурсу. Їх особливістю є низький поріг доступу, інтерактивність і значна мобільність користувачів, що підсилює ефективність оперативних комунікацій, особливо у кризових ситуаціях.

2. Інформаційно-комунікаційні державні портали — офіційні веб-платформи органів влади виконують функції інформування, надання адміністративних послуг, забезпечення доступу до нормативних документів та відкритих даних.

Їх діяльність базується на стандартизованих процедурах, що підвищує надійність та легітимність інформації.

3. Платформи електронної демократії — Е-петиції, електронні консультації, партисипативні бюджети та інші інструменти цифрової участі створюють простір для безпосереднього залучення громадян до процесу ухвалення рішень. Їх особливість полягає в інституційній закріпленості механізмів участі та здатності генерувати нові форми громадянської активності.

4. Алгоритмічні та інтелектуальні системи — до таких платформ належать чат-боти, системи автоматизованої аналітики, інструменти персоналізації інформації та прогнозування потреб аудиторій. Вони забезпечують можливість обробки великих обсягів даних та оптимізації комунікаційних процесів на основі алгоритмічних моделей [10]

Доцільно відмітити, що цифрові платформи істотно змінюють структуру та якість комунікаційних процесів у публічному управлінні, зумовлюючи переосмислення ролі державних інституцій у взаємодії з громадянами та впливаючи на ефективність прийняття управлінських рішень. Оперативність і доступність цифрових середовищ забезпечують можливість швидкого реагування на суспільні запити, поширення інформації у режимі реального часу та мінімізацію часових і просторових бар'єрів між владою та громадськістю. Це сприяє формуванню нового стандарту комунікації, орієнтованого на постійну присутність та відкритість державних інституцій у публічному просторі.

У сукупності ці чинники визначають нову логіку політичної комунікації в системі публічного управління, у якій цифрові платформи виступають ключовим інструментом модернізації, підвищення прозорості та зміцнення демократичних засад взаємодії між владою та суспільством.

Завдяки цифровим платформам участь громадян урядуванні набуває нових форм та масштабів [11]:

- Е-петиції та цифрові консультації забезпечують механізми прямого впливу громадян на порядок денний органів влади.
- Партисипативні платформи сприяють залученню населення до розподілу бюджетних ресурсів і планування місцевих програм.
- Соціальні мережі дозволяють громадянам ініціювати публічні дискусії, що часто стають підставою для формування політичних рішень.

Такі форми участі посилюють демократичний характер публічного управління та стимулюють розвиток активного громадянства. Адже, на відміну від традиційних форм комунікації, цифрові канали стимулюють безперервний діалог, а не одноразовий обмін інформацією. Постійна присутність громадян у цифровому просторі дозволяє владі оцінювати реакцію суспільства в режимі реального часу, тестувати комунікаційні рішення, враховувати коментарі та корегувати стратегії.

У результаті формується комунікаційна екосистема, у якій:

- влада взаємодіє з громадянами, орієнтуючись на їхні потреби;
- політичні актори мобілізують підтримку на основі аналізу цифрових даних;
- суспільство відіграє активну роль не лише в оцінці, а й в ініціюванні та коригуванні політичних рішень [12].

Використання цифрових інструментів у діяльності органів публічної влади набуває особливої значущості в умовах динамічного інформаційного середовища. Зокрема, соціальні мережі, платформи електронної демократії та алгоритмічні системи відіграють ключову роль у забезпеченні ефективних каналів комунікації, оперативного реагування та залучення громадян до управлінських процесів.

Соціальні мережі стали центральним каналом комунікації у кризових ситуаціях, забезпечуючи оперативне інформування населення, координацію дій та запобігання паніці. У періоди надзвичайних подій (пандемії, військові загрози, техногенні катастрофи) вони дозволяють державним органам [13]:

- поширювати інформацію в режимі реального часу;
- швидко спростовувати дезінформацію та фейкові новини;
- отримувати негайний зворотний зв'язок від громадян;
- координувати взаємодію між різними державними структурами.

Окрім кризових сценаріїв, соціальні мережі використовуються і для стратегічної комунікації: формування іміджу державних інституцій, пояснення реформ, підвищення прозорості діяльності влади. Їх інтерактивність дозволяє здійснювати більш персоналізовані комунікаційні кампанії та залучати молоді аудиторії, які є традиційно менш активними в офлайн-комунікації.

Інструменти електронної демократії відіграють важливу роль у модернізації політичної участі. Такі сервіси, як е-петиції, публічні електронні консультації, партисипативні бюджети, забезпечують інституційно закріплені механізми впливу громадян на процеси ухвалення рішень, вони: створюють нові канали участі, не обмежені територіально чи часом; забезпечують прозорий механізм розгляду ініціатив; сприяють формуванню культури активної громадянської участі; підвищують підзвітність органів влади через необхідність офіційного реагування на пропозиції громадськості. Таким чином, електронна демократія виступає ключовим елементом переходу до більш інклюзивного та відкритого یرядування [14].

Штучний інтелект дедалі частіше інтегрується в комунікаційні процеси публічного управління, оптимізуючи взаємодію між владою та громадянами. Алгоритмічні системи дозволяють: автоматично аналізувати великі обсяги звернень і визначати основні проблемні питання; здійснювати сегмента-

цію аудиторій для підвищення точності комунікації; прогнозувати інформаційні потреби населення; забезпечувати оперативну відповідь через чат-боти та інтерактивні сервіси. Такі інструменти не лише підвищують ефективність комунікацій, але й зменшують навантаження на державних службовців, водночас забезпечуючи доступність інформації 24/7.

Поряд із перевагами цифровізації виникає низка ризиків, які істотно впливають на якість політичної комунікації та функціонування публічного управління [15]:

1. Цифрова нерівність — нерівний доступ до цифрових технологій між різними соціальними, територіальними та віковими групами створює ситуацію, коли частина населення не може повною мірою користуватися електронними сервісами. Це знижує ефективність цифрової політики та обмежує інклюзивність комунікаційних процесів.

2. Дезінформація та маніпулятивні інформаційні кампанії — швидкість поширення контенту в онлайн-просторі робить цифрові платформи вразливими до дезінформації. Відсутність достатнього регулювання та низький рівень медіаграмотності сприяють поширенню фейкових новин, що може формувати недовіру до влади, дестабілізувати суспільні настрої та впливати на процеси ухвалення рішень.

3. Недостатність нормативного регулювання — правові механізми часто не встигають за темпом розвитку цифрових технологій. Це проявляється у прогалинах щодо: захисту персональних даних; відповідальності за поширення неправдивої інформації; етичного використання алгоритмів і штучного інтелекту; регулювання діяльності цифрових платформ у політичній сфері. Відсутність чітких правил створює ризики зловживань та неконтрольованого впливу приватних платформ на політичні процеси.

Підсумовуючи, варто відмітити, що використання цифрових платформ у публічному управлінні забезпечує суттєву трансформацію політичної комунікації та відкриває нові можливості для взаємодії влади і суспільства. До основних переваг належать: підвищення оперативності та доступності комунікацій, що дозволяє швидко реагувати на суспільні запити, зменшувати бар'єри між громадянами та органами влади та ефективно інформувати населення у кризових ситуаціях; розширення горизонтальних моделей взаємодії завдяки інтерактивності та двосто-

ронньому обміну інформацією, що створює умови для відкритого діалогу та формування релевантних зворотних зв'язків; активізація громадянської участі через інструменти електронної демократії (е-петиції, електронні консультації, партисипативні бюджети), що сприяє більшій інклюзивності та залученню громадян до процесів прийняття рішень; персоналізація та адаптація комунікацій за допомогою алгоритмічних систем і штучного інтелекту, що дозволяє формувати повідомлення відповідно до потреб і очікувань різних груп населення; забезпечення прозорості та підзвітності органів влади, оскільки цифрові платформи дозволяють публічно демонструвати діяльність державних інституцій, відкривати доступ до даних і контролювати виконання управлінських рішень. Цифрові інструменти не лише оптимізують процеси політичної комунікації, а й створюють основу для модернізації системи публічного управління, підвищуючи її ефективність, демократичність та орієнтованість на потреби громадян.

Висновки. Таким чином, цифрові платформи істотно змінюють структуру та якість комунікаційних процесів у публічному управлінні. Вони забезпечують швидку, доступну та інтерактивну взаємодію між владою та громадянами, сприяють формуванню горизонтальних моделей комунікації та підвищують рівень включеності громадян у політичний процес. Інструменти електронної демократії, такі як е-петиції, електронні консультації та партисипативні бюджети, створюють нові механізми для безпосередньої участі громадян у прийнятті рішень. Це підсилює інклюзивність публічного управління та зміцнює демократичні практики. Також, серед ключових переваг — оперативність, інтерактивність, персоналізація та розширення участі громадян. Разом із тим, використання цифрових платформ супроводжується ризиками, пов'язаними з цифровою нерівністю, дезінформацією, низькою цифровою грамотністю та недостатнім правовим регулюванням. Цифрові платформи стають фундаментальним інструментом модернізації політичної комунікації та публічного управління, створюючи умови для більш ефективного, демократичного та орієнтованого на громадян врядування. Подальший розвиток цих інструментів потребує комплексного підходу до їх впровадження, включно з вдосконаленням регуляторних механізмів та підвищенням цифрової компетентності населення.

Література

1. Квітка С. Цифрові трансформації як сучасний тренд періодичного циклу розвитку суспільства. *Збірник наукових праць Національної академії державного управління при Президентові України, Спецвипуск*. 2020. С. 131–134. DOI: <http://doi.org/10.36.030/2664-3618-2020-si-131-134>
2. Ніколіна І. Аналіз тренду цифрової трансформації публічного управління та адміністрування в Україні. *Публічне управління і адміністрування в Україні*. 2020. № 19. С. 53–59. DOI: <https://doi.org/10.32843/pma2663-5240-2020.19.10>

3. Атаманова Н., & Луначенко І. До питання цифровізації публічного управління в Україні. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Юриспруденція*. 2024. № 68. С. 4–8. DOI: <https://doi.org/10.32782/2307-1745.2024.68.1>
4. Сидоренко Н. Діджиталізація: електронні адміністративні послуги. *Дніпровський науковий часопис публічного управління, психології, права*. 2021. № 4. С. 11–15. DOI: <https://doi.org/10.51547/ppp.dp.ua/2021.4.2>
5. Берназюк О. Цифрові технології у сфері публічного управління: визначення основних понять. *Науковий вісник Ужгородського Національного університету. Серія: Право*. 2017. № 46. С. 109–113. URL: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/nvuzhpr_2017_46\(1\)_26](http://nbuv.gov.ua/UJRN/nvuzhpr_2017_46(1)_26) (дата звернення 25.11.2025).
6. Сурай І. Цифрова трансформація публічного управління: семантичний аналіз поняття. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. 2024. № 1. С. 1–14. DOI: <http://doi.org/10.32702/2307-2156.2024.1.2>
7. Скіцько О.І., Ширшов Р.А. Актуальні питання забезпечення кібербезпеки об'єктів критичної інфраструктури. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2024. Вип. 10. С. 312–315. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2024-10/71>
8. Андреева О.М. Сучасні наукові тренди дослідження цифрового розвитку охорони культурної спадщини. *Інвестиції: практика та досвід*. 2024. № 4. С. 197–203. DOI: [10.32702/23066814.2024.4.197](https://doi.org/10.32702/23066814.2024.4.197)
9. Куйбіда В., Карпенко О. & Наместнік В. Цифрове врядування в Україні: базові дефініції понятійно-категоріального апарату. *Вісник Національної академії державного управління при Президентові України. Серія: Державне управління*. 2018. № 1. С. 5–10. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vnaddy_2018_1_3 (дата звернення 25.11.2025).
10. Агапова О. Цифровізація суб'єктів публічного адміністрування у сфері юстиції: організаційно-правові засади. URL: <http://baltijapublishing.lv/omp/index.php/bp/catalog/download/399/10829/22582-1?inline=1>. DOI: [10.30525/978-9934-26-369-9-1](https://doi.org/10.30525/978-9934-26-369-9-1)
11. Гаращук Д. Цифровий популізм: спрощення повідомлень та маніпуляція реальністю в контексті Платонівської печери». *Вісник Львівського університету. Серія філос.-політолог. студії*. 2024. Вип. 54. С. 183–189. DOI: <https://doi.org/10.30970/PPS.2024.54.21>
12. Трещов М.М., Наумик А.С. Цифровізація воюючої держави: необхідність та переваги. *Проблеми сучасних трансформацій. Серія: право, публічне управління та адміністрування*. № 9. 2023. URL: <https://reicst.com.ua/pmtl/article/view/2023-9-02-10/2023-9-02-10> (дата звернення 25.11.2025).
13. Farkas X., Bene M. Images, politicians, and social media: Patterns and effects of politicians' image-based political communication strategies on social media. *The international journal of press politics*. 2021. № 26 (1). Pp. 119–124.
14. Матвієнків С.М., Братах Л.І. Інформаційні загрози в умовах повномасштабної війни: сучасні виклики для національної безпеки України. *Актуальні проблеми філософії та соціології*. 2024. С. 211–215. DOI: <https://doi.org/10.32782/apfs.v049.2024.36>. URL: http://apfs.nuoua.od.ua/archive/49_2024/38.pdf (дата звернення 25.11.2025).
15. Хаустова М.Г. Поняття цифровізації: національні та міжнародні підходи. *Право та інновації*. 2022. № 2 (38). С. 7–18. DOI: [10.37772/2518-1718-2022-2\(38\)-1](https://doi.org/10.37772/2518-1718-2022-2(38)-1)

References

1. Kvitka, S. (2020). Tsyfrovi transformatsii yak suchasnyi trend periodychnoho tsyklu rozvytku suspilstva [Digital transformations as a modern trend of the periodic cycle of social development]. *Zbirnyk naukovykh prats Natsionalnoi akademii derzhavnoho upravlinnia pry Prezidentovi Ukrainy, Spetsvypusk*, pp. 131–134. DOI: <http://doi.org/10.36.030/2664-3618-2020-si-131-134> [in Ukrainian].
2. Nikolina, I. (2020). Analiz trendu tsyfrovoyi transformatsii publichnoho upravlinnia ta administruvannia v Ukraini [Analysis of the trend of digital transformation in public administration in Ukraine]. *Publichne upravlinnia i administruvannia v Ukraini*, № 19, pp. 53–59. DOI: <https://doi.org/10.32843/pma2663-5240-2020.19.10> [in Ukrainian].
3. Atamanova, N., & Lunyachenko, I. (2024). Do pytannia tsyfrovizatsii publichnoho upravlinnia v Ukraini [On the issue of digitalization of public administration in Ukraine]. *Naukovyi visnyk Mizhnarodnoho humanitarnoho universytetu. Seriya: Yurysprudentsiia*, № 68, pp. 4–8. DOI: <https://doi.org/10.32782/2307-1745.2024.68.1> [in Ukrainian].
4. Sydorenko, N. (2021). Didzhytalizatsiia: elektronni administratyvni posluhy [Digitalization: electronic administrative services]. *Dniprovskyi naukovyi chasopys publichnoho upravlinnia, psykholohii, prava*, № 4, pp. 11–15. DOI: <https://doi.org/10.51547/ppp.dp.ua/2021.4.2> [in Ukrainian].
5. Bernaziuk, O. (2017). Tsyfrovi tekhnolohii u sferi publichnoho upravlinnia: vyznachennia osnovnykh poniat [Digital technologies in public administration: definition of key concepts]. *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho natsionalnoho universytetu. Seriya: Pravo*, № 46, pp. 109–113. URL: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/nvuzhpr_2017_46\(1\)_26](http://nbuv.gov.ua/UJRN/nvuzhpr_2017_46(1)_26) [in Ukrainian].
6. Surai, I. (2024). Tsyfrova transformatsiia publichnoho upravlinnia: semantychnyi analiz poniattia [Digital transformation of public administration: semantic analysis of the concept]. *Derzhavne upravlinnia: udoskonalennia ta rozvytok*, № 1, pp. 1–14. DOI: <http://doi.org/10.32702/2307-2156.2024.1.2> [in Ukrainian].
7. Skitsko, O. I., & Shirshov, R. A. (2024). Aktualni pytannia zabezpechennia kiberbezpeky ob'ektiv krytychnoyi infrastruktury [Current issues of cybersecurity for critical infrastructure objects]. *Yuridichni naukovyi elektronnyi zhurnal*, № 10, pp. 312–315. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2024-10/71> [in Ukrainian].

8. Andrieieva, O.M. (2024). Suchasni naukovi trendy doslidzhennia tsyfrovoho rozvytku okhorony kulturnoi spadshchyny [Current scientific trends in the study of digital development of cultural heritage]. *Investytsii: praktyka ta dosvid*, № 4, pp. 197–203. DOI: 10.32702/2306-6814.2024.4.197 [in Ukrainian].
9. Kuibida, V., Karpenko, O., & Namestnik, V. (2018). Tsyfrove vriaduvannia v Ukraini: bazovi definityi poniattiino-katehorialnoho aparatu [Digital governance in Ukraine: basic definitions of the conceptual-categorical apparatus]. *Visnyk Natsionalnoi akademii derzhavnoho upravlinnia pry Prezidentovi Ukrainy. Seriya: Derzhavne upravlinnia*, № 1, pp. 5–10. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vnaddy_2018_1_3 [in Ukrainian].
10. Agapova, O. (n.d.). Tsyfrovyzatsiia subiektiv publichnoho administruvannia u sferi iustytzii: orhanizatsiyno-pravovi zasady [Digitalization of public administration subjects in the field of justice: organizational and legal foundations]. DOI: 10.30525/978-9934-26-369-9-1. URL: <http://baltijapublishing.lv/omp/index.php/bp/catalog/download/399/10829/22582-1?inline=1> [in Ukrainian].
11. Harashchuk, D. (2024). Tsyfrovyi populizm: sproshchennia povidomlen i manipulatsiia realnistu v konteksti Platonivskoi pechery [Digital populism: simplification of messages and manipulation of reality in the context of Plato's cave]. *Visnyk Lvivskoho universytetu. Seriya filosofsko-politohichni studii*, № 54, pp. 183–189. DOI: <https://doi.org/10.30970/PPS.2024.54.21> [in Ukrainian].
12. Treschov, M.M., & Naumik, A.S. (2023). Tsyfrovyzatsiia voiuchoi derzhavy: neobkhdnist ta perevahy [Digitalization of a warring state: necessity and advantages]. *Problemy suchasnykh transformatsii. Seriya: pravo, publichne upravlinnia ta administruvannia*, № 9. URL: <https://reicst.com.ua/pmtl/article/view/2023-9-02-10/2023-9-02-10> [in Ukrainian].
13. Farkas, X., & Bene, M. (2021). Images, politicians, and social media: Patterns and effects of politicians' image-based political communication strategies on social media. *The International Journal of Press / Politics*, 26(1), 119–124
14. Matviienko, S.M., & Bratakh, L.I. (2024). Informatsiini zahrozy v umovakh povnomashtabnoi viiny: suchasni vyklyky dlia natsionalnoi bezpeky Ukrainy [Information threats in conditions of full-scale war: current challenges for Ukraine's national security]. *Aktualni problemy filosofii ta sotsiologii*, pp. 211–215. DOI: <https://doi.org/10.32782/apfs.v049.2024.36>. URL: http://apfs.nuoua.od.ua/archive/49_2024/38.pdf [in Ukrainian].
15. Khaustova, M.H. (2022). Poniattia tsyfrovyzatsii: natsionalni ta mizhnarodni pidkhody [The concept of digitalization: national and international approaches]. *Pravo ta innovatsii*, № 2(38), pp. 7–18. DOI: 10.37772/2518-1718-2022-2(38)-1 [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції 09.12.2025